

SPOLUPRÁCE PRAKTICKÉHO LÉKAŘE S UROLOGEM

MUDr. Zdeněk Pozdíšek

Praktický lékař, Mohelnice

Každý lékař disponuje určitým celkovým objemem vědomostí a troufám si říci, že v tom nejsou mezi lékaři příliš velké rozdíly. Velmi rozdílné je však spektrum znalostí. Zatímco praktický lékař musí obsáhnout širokou oblast medicíny a tudíž nemůže jít do hloubky v jednotlivých oborech, musí odborný lékař v užší oblasti zvládnout podstatně větší hloubku znalostí. Při současném tempu rozvoje diagnostických a terapeutických metod hrozí reálné nebezpečí prohlubování propasti mezi specialistou a všeobecným lékařem. Je povinností obou, aby neustále udržovali kontakty se současným poznáním a byli tak schopni efektivně komunikovat. Navíc jsou lékaři při své práci neustále vystavováni větší a větší časové tísni.

Specialista by si měl uvědomit, že praktik musí komunikovat s mnoha specialisty a praktik by si měl uvědomit, že specialista pracuje pro mnoho praktiků. Oba pak tvoří jeden tým se společným zájmem – efektivní péče o pacienta. Každý má v týmu své nezastupitelné místo a žádný není nadřazený. Kromě těchto obecně uznávaných zásad spolupráce jsem přesvědčen o tom, že nejvíce záleží na všedním, každodenním kontaktu ať již prostřednictvím psaných zpráv, či telefonátů a zejména pak osobního kontaktu a znalosti jeden druhého. Je potřeba neustále konfrontovat celkové znalosti s místními podmínkami a možnostmi při konkrétním řešení konkrétních případů. Příkladám velkou důležitost právě místním seminářům a osobním kontaktům lékařů v jednotlivých regionech. Myslím, že je to jeden z velmi důležitých momentů přenosu teoretických možností do praktického provádění medicíny.

Praktický lékař po vyčerpání svých diagnostických a terapeutických možností očekává od specialisty zejména plynulou návaznost v péči. U akutních stavů ihned a kdy-

koliv. U chronických stavů po konzultacích. V prevenci a diagnostice subklinických stavů podporu.

Zcela nezbytný je samozřejmě mechanismus zpětné vazby, aby se jednotlivé případy dotahovaly až do konce při vzájemné informovanosti obou stran.

Má-li být spolupráce opravdová, je zapotřebí najít si způsob zcela korektního sdělování i nepříjemných faktů a omylů s cílem vzájemného se poučení a tím utvrzení další spolupráce.

Zároveň není na škodu, když se lékař vyjádří před pacientem pochvalně o práci svého kolegy.

Samozřejmě je-li konkrétní práce hodna konkrétní pochvaly. Nikdy ne falešně!!

Konkrétně v urologii je nutná velmi úzká spolupráce při diagnostice a léčbě nádorových onemocnění – zejména karcinomu prostaty. Ozřejnění hematurie. Léčbě uroinfekcí, urolithiasy apod. Zvláště když v klientele praktického lékaře přibývá urologických pacientů a možnosti urologie se stále mění a zvětšují.

Závěrem si dovoluji ještě jednu myšlenku. V každém oboru medicíny existují tři hladiny znalostí a dovedností, které by měl každý lékař ve svém oboru respektovat. První je základní soubor, který každý lékař musí zvládnout. Druhý je objem znalostí, kterým by měl ve svém oboru zvládnout a třetí je oblast, kterou si vzhledem ke svým specifickým schopnostem troufá zvládnout. Vzhledem k šíři medicíny a prolínání jednotlivých odborností nelze vést striktní hranice. Každý lékař je vysokoškolsky vzdělaný člověk a zná sám nejlépe své možnosti. Velmi důležitou a nedílnou součástí práce lékaře je nutnost nést plnou zodpovědnost za všechna svá rozhodnutí.